

Sygn. akt IV W 1869/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Gierula

Protokolant: Monika Kurek

przy udziale oskarżyciela publicznego: nie stawił się, o terminie zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2017 r.

sprawy **P. N.**,

syna W. i G. z d. S.

ur. (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 21 października 2016 r. ok. godz. 08:50 w W. przy ul. (...), kierując pojazdem marki V. nr rej. (...) nie stosował się do znaków poziomych i pionowych, w tym znaku F-10,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.

orzeka:

I. obwinionego **P. N.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tą zmianą, iż do czynu doszło w okolicy ul. (...) od nr 153 do nr 129 i za tak przypisany czyn na podstawie art. 92 § 1 k.w. skazuje go na karę grzywny w wysokości 250 zł (dwustu pięćdziesięciu złotych);

II. na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 zł (stu trzydziestu złotych) tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 30 zł (trzydziestu złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt IV W 1869/16

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w trakcie rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 października 2016 r. funkcjonariusze KP W. T. B. P. i W. G. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie P.. Około godz. 8.50, jadąc ul. (...) w kierunku Centrum na wysokości posesji nr (...), zauważyli jadący przed nimi prawem pasem jezdni pojazd marki V. o nr rej. (...). Kierujący ww. pojazdem po przejechaniu skrzyżowania na wysokości sklepu (...), pomimo istniejącego oznakowania, że pas ten w dalszej części ulicy przechodzi w tzw. BUS-PAS, kontynuował jazdę prawym skrajnym pasem jezdni, a następnie nie stosując się do znaku „F-10” – nakazującego skręt w prawo w ul. (...), kontynuował jazdę na wprost ul. (...), przejeżdżając skrzyżowanie i w dalszym ciągu poruszając się pasem ruchu dla autobusów. B. P. i W. G. podjęli interwencję i poruszając się za pojazdem V. najpierw przy użyciu sygnałów świetlnych dali znać kierującemu, aby się zatrzymał, a gdy kierujący pojazdem V. zmienił pas na środkowy na wysokości ul. (...), zrównali się z tym pojazdem i ręką wskazali miejsce, gdzie ma się zatrzymać.

Po wylegitymowaniu okazało się, że kierującym pojazdem V. był P. N., który został poinformowany o popełnieniu wykroczenia polegającego na niezastosowaniu się do znaku „F-10” nakazującego skręt w prawo oraz zakazu poruszania się pasem ruchu przeznaczonym dla autobusów i nałożeniu mandatu karnego kredytowego w kwocie 250 złotych. P. N. odmówił przyjęcia mandatu i został poinformowany, iż w związku z tym zostanie sporządzony i skierowany do sądu wniosek o ukaranie w związku z popełnionym wykroczeniem drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: notatki urzędowej (k. 1), zeznań świadków: B. P. (k. 5, 31-33), W. G. (k. 33-34) oraz częściowo wyjaśnień obwinionego P. N. (k. 29-31, 34).

W trakcie czynności wyjaśniających Komisariat Policji W. T. w trybie art. 54 § 7 k.p.w. odstąpił od przesłuchania w charakterze osoby podejrzanej P. N., z uwagi na jego niestawiennictwo w celu złożenia wyjaśnień (k. 7).

Obwiniony P. N. w trakcie rozprawy głównej nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i zaprzeczył, jakoby przejeżdżał przez skrzyżowanie ul. (...) z ul. (...). Wyjaśnił, że do zdarzenia doszło nie w miejscu wskazywanym przez policjantów, ale przy następnym skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), przez które przejechał. Z tego pasa, gdzie się znajdował, mógł skrócić w prawo, ul. (...) była zamknięta w związku z budową II linii metra, był znak wskazujący objazd, dlatego z niego skorzystał i pojechał prosto. W momencie, gdy wyjechał z ul. (...), wjechał na prawy pas, jadąc w kierunku ul. (...). Następnie przejechał skrzyżowanie i poruszał się tzw. bus-pasem, gdzie na pewnym odcinku dopuszczony jest także ruch innych pojazdów. Według obwinionego zarzuty są bezpodstawne (k. 29-31, 34).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, albowiem okoliczności przez niego wskazywane, w szczególności co do miejsca, gdzie doszło do popełnienia wykroczenia, nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w treści notatki urzędowej sporządzonej przez B. P., który wraz z W. G. zatrzymał do kontroli drogowej obwinionego, a także treści zeznań ww. świadków. Treść tego dokumentu w sposób jednoznaczny i klarowny potwierdza okoliczności przeprowadzonej wobec obwinionego kontroli drogowej, w szczególności przyczynę tej kontroli, którą stanowiło niezastosowanie się do znaków poziomych i pionowych, w tym znaku „F-10”, nakazujących skręt w prawo na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) i przejechanie tego skrzyżowania na wprost oraz kontynuowanie jazdy ul. (...). Również przesłuchani w charakterze świadków B. P. i W. G. w sposób spójny i bez żadnych wątpliwości wskazali, że do popełnienia wykroczenia przez obwinionego doszło nie na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), co próbował wykazać obwiniony, lecz na wcześniejszym skrzyżowaniu ul. (...). W ocenie Sądu, twierdzenie obwinionego, jakoby funkcjonariusze Policji bezpodstawnie zarzucili mu popełnienie wykroczenia, które w rzeczywistości nie zaistniało, stanowi przyjętą przez niego linię obrony. Podkreślić należy, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci notatki urzędowej, zeznań B. P. i W. G. jest spójny i jednoznaczny oraz w sposób niebudzący wątpliwości potwierdza, że zachowanie obwinionego kierującego pojazdem marki V. o nr rej. (...) na ul. (...) było niezgodne z przepisami ruchu drogowego. Świadkowie ci w sposób rzeczowy, wyczerpujący i spójny opisali okoliczności podjętej wobec obwinionego interwencji, dokładnie opisując zachowanie obwinionego niezgodne z przepisami ruchu drogowego, które było jej powodem. Trudno w świetle zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, aby będący na służbie funkcjonariusze próbowali zarzucić obwinionemu popełnienie wykroczenia, podejmując w tym zakresie czynności służbowe, sporządzając wymaganą dokumentację, które w rzeczywistości nie zaistniało. Sąd nie znalazł powodów, aby przyjąć, że B. P. i W. G. działali w sposób nieobiektywny i próbowali zarzucić obwinionemu wykroczenie, którego nie popełnił. Osoby te będąc funkcjonariuszami publicznymi i wykonując rutynowe czynności wchodzące w zakres ich obowiązków służbowych, działały w sposób bezstronny i obiektywny, nie mając żadnego interesu w bezpodstawnym obciążaniu obwinionego o zachowania, które nie miały miejsca. Sąd uznał zatem zeznania świadków B. P. i W. G. za w pełni wiarygodne.

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym treści notatki urzędowej (k. 1), informacji z (...) (k. 24), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, iż wina obwinionego P. N. odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości. Obwiniony w dniu 21 października 2016 r. ok. godz. 08:50 w W. przy ul. (...) od nr 153 do nr 129, kierując pojazdem marki V. nr rej. (...) nie stosował się do znaków poziomych i pionowych, w tym znaku F-10. Swoim zachowaniem wypełnił więc dyspozycję art. 92 § 1 k.w.

Na podstawie art. 92 § 1 k.w. odpowiada ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub kontroli ruchu drogowego, przy czym przepis ten penalizuje zarówno umyślne, jak i nieumyślne zachowanie sprawcy, albowiem w swej treści nie ogranicza penalizacji tylko do umyślnego niestosowania się do znaku drogowego, co zgodnie z treścią art. 5 k.w. jest wymagane, aby uznać, że dane wykroczenie ma charakter wyłącznie umyślny. W ocenie Sądu bezsporne jest, że obwiniony jadąc prawym pasem ul. (...) w kierunku Placu (...) i zbliżając się do skrzyżowania z ul. (...), widział poziome i pionowe znaki drogowe, w tym znak F-10, nakazujący skręt z tego pasa w prawo, tym samym zdawał sobie sprawę, iż poruszając się tym pasem ma obowiązek skrócić w prawo. Pomimo tego obwiniony, lekceważąc obowiązujące przepisy, kontynuował jazdę na wprost przejeżdżając skrzyżowanie i w dalszym ciągu poruszał się skrajnym prawym pasem ul. (...) stanowiącym tzw. (...)Pas, aż do chwili kiedy został zatrzymany przez patrol Policji, co miało miejsce w okolicy ul. (...).

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował dotychczasową niekaralność obwinionego za wykroczenia drogowe (k. 24).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wymierzył obwinionemu karę 250 złotych grzywny, uznając ją za adekwatną zarówno do stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, jak również realizującą swoje cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę obwinionego, ponadto za sprawiedliwą w odczuciu społecznym. Mając na uwadze, iż obwiniony nie stosując się do obowiązującego nakazu skrętu w prawo na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...) wyrażonego znakiem „F-10”, oraz poruszając się prawym pasem ul. (...) tzw. bus-pasem, nie spowodował realnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w szczególności zagrożenia dla innych uczestników ruchu, Sąd uznał, iż kara grzywny we wskazanej wyżej kwocie jest karą adekwatną do wagi popełnionego czynu, jak również będzie stanowić dolegliwość dla ukaranego.

O kosztach postępowania Sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k. uznając, iż brak jest podstaw do zwolnienia obwinionego od obowiązku ich poniesienia.